

Lenže ona už mala toho prepychového života, ktorého súčasťou boli pretváрка a klamstvá, plné zuby. Otec bol nehorázny manipulátor a odjakživa boli pre neho len figúrky a on ich poťahoval podľa toho, ako sa to jemu páčilo. Vo všetkom rozhodoval za nich. Prisvojil si ich životy. Ani pred matkou nemal rešpekt. Ovládal ju takým spôsobom, že len máloktorá bytosť by to vydržala. Laura nechápala, ako môže byť so svojím životom taká zmierená. Už od detstva si pamätala, ako im „veľký šéf“ stále niečo nariadoval, prikazoval, oznamoval, mal posledné slovo vo všetkých dôležitých situáciách, ktoré sa týkali kohokoľvek z nich. Ak sa mu niekto postavil na odpor, vysmial sa mu do tváre. Vraj všetci sú sprostí, ničomu nerozumejú a bez neho nikdy nič nedosiahnu. Môžu byť šťastní, že sa o nich stará, len vďaka nemu žijú na slušnej úrovni a patria medzi vysokopostavené rodiny. Jeho sebavedomie, ktorým priam prekypoval, a pocit vlastnej výnimočnosti a neomylnosti boli bezbrehé. Patril k vplyvným a najmä bohatým mužom, a čím viac majetku mal, tým viac veril, že aj oni sú len jeho súčasťou. Jeho majetkom, o ktorom bude rozhodovať iba on.

Lenže Laura už chcela konečne žiť ako svojprávna. Otca vôbec neuznávala. Bridilo sa jej, ako pohrdal ľuďmi, ktorí sa nedokázali presadiť, nazýval ich „plebs“, často bol k nim bezdôvodne arogantný. Pri akejkoľvek zmienke o Barbore jej nezabudol vyhodiť na oči, že si

nevie nájsť rovnocenné kamarátky. Vraj, ako sa môže stretávať s dievčaťom z takej bezvýznamnej rodiny.

„S akými ľuďmi sa stretávaš, tak raz budeš aj žiť,“ opakoval ako ten najmúdrejší prorok. „Ty nevidíš, že ti takéto kamarátstvo vôbec nie je prospešné?“

Našťastie, bol ustavične zaneprázdnený a viac mimo domu ako v ňom a jej voľno nemal pod kontrolou. Nemohol jej zabrániť, aby sa s Barborou, ktorú mala úprimne rada, stretávala aj naďalej. Ale aj matka sa hnevala, keď ju občas dotiahla k nim.

„To si nemôžeš viac porozumieť s nejakými spolužiačkami z gymnázia?! Nezdá sa mi vhodné, aby k nám chodila práve ona.“

Veľmi ju to vtedy zbolelo. Povedala si, že rodičov teda nebude obťažovať Barborinou prítomnosťou v dome, a aj tú svoju obmedzí len na nevyhnutný čas. Zúčastňovala sa na rodinných oslavách a stretnutiach, ale ináč chodila domov viac-menej iba prespávať.

Och. Ako veľmi neznášala ten ich pohľad na svet. A už nechcela žiť v ich područí. Na otcov príkaz so zaťatými zubami skončila prestížne gymnázium a potom mu oznámila, že ďalej už študovať nejde. Skoro ho vtedy šľak trafil, takého červeného od jedu ho ešte nevidela. Potom to trochu rozdýchchal a dal jej rok na rozmyslenie. Rok sa pretiahol na dva a počas celého obdobia ju bohato sponzoroval. Je pravda, že nikdy neprotestovala, keď jej na účet posunul peniaze. Užívala si rodičovské hniezdočko a roz-

mýšľala o svojom ďalšom živote. Ale vysokým vreckovým rozhodne neplytvala. Dokonca chodila na brigády do kadeľníctva a vypomáhala aj v tetovacom štúdiu. Zarobené peniaze spolu s tými, ktoré mala od otca, odkladala na horšie časy. Vedela, že otec len zbytočne sníva o jej ďalšom štúdiu a úspešnej kariére, ktorú si pre ňu vysníval. A tušila aj to, že finančný tok svojej neposlušnej dcére raz priškrtní. Jej predpoklad bol správny.

„Sadni si!“ prikázal jej stroho. „Je to tvoje posledné slovo?“ zapichol do nej pohľad, z očí mu strieľali blesky. Ale aj malá iskierka nádeje, že sa ešte celkom nezbláznila.

Laure sa v hlave náhle pustil film. Spomienky na všetky tie ženy, s ktorými otec podvádzał matku. Na jeho nechutné avantúry, na ktoré ju upozorňovali ešte aj jej sprosté spolužiačky. Tváre mileniiek, o ktorých vedeli všetci vrátane manželky. Na jeho neskoré príchody, keď ho šofér dovliekol domov státého pod obraz boží, ledva stál na nohách, no napriek tomu si neodpustil urážky na adresu matky. Ponižoval ju, zosmiešňoval a ona mlčky trpela.

Ich mama. Dokonalá dáma na úrovni. Inteligentná, hrdá, elegantná, zámožná žena, a predsa hodná poľutovania. Možno sa aj hanbila za trápne scény, ktorých boli s Dominikom neraz svedkami, ale vždy sa rýchlo otriasla, a na ďalší deň to bola zasa tá noblesná žena, ktorá miluje život. Ešte sa svojmu mužovi aj servilne prihovárala. Laura to nechápala. Nie div, s matkou si neboli príliš blízke. Darmo sa ona snažila, nikdy sa jej nepodarilo v matkinom

srdci zaujať také miesto, aké v ňom mal brat. Matka svoj zásobník lásky celý prenechala jemu. Pre dcéru zostala už len štipka. Časom si na matkin odstup zvykla. Boli chvíle, keď jej to dokonca vyhovovalo. Dominik sa totiž neraz sťažoval, že sa matka k nemu správa ako k malému decku, bol nervózny, že ho kontroluje, mieša sa do záležitostí, ktoré dospelý muž s matkou už nerieši. Ale aj on ju mal nesmierne rád, vládla medzi nimi príkladná vzájomná citová väzba. Dominik bol jednoducho pre mamu vždy Dominiček, zatiaľ čo ona bola obyčajná Laura. Chcela sa od týchto ľudí konečne odstrihnúť, začať žiť podľa seba.

„Už som sa rozhodla,“ povedala pevným hlasom a zahľadela sa na otca.

Stisol pery aj päste.

„Nemôžeš ma aj ty sklamať!“ zreval a treskol dlaňou po stole.

Vedela, že naráža na Dominika, ktorý sa musel príliš skoro oženiť. Odpustil mu túto jeho nešikovnosť celkom rýchlo, predpokladala, že za tým bolo známe priezvisko nastávajúcej a dobré majetkové postavenie svatovcov. Nechcel, aby vznikol nejaký škandál, a svojho syna radšej rýchlo oženil. Dominik mal veľkolepú svadbu, o ktorej sa ešte dlho hovorilo. Kúpil mu pekný dom, zariadil život na úrovni, ktorej bol hoden jeho jediný syn. Poveril ho riadením jednej zo svojich firiem, ale samostatnosť v rozhodovaní mu nikdy nedoprial. Dominik musel každú maličkosť konzultovať s ním. Otec jeho schopnostiam

nedôveroval, syn bol totiž dosť nezodpovedný. Všetky svoje nádeje vložil do jedinej dcéry, dúfal, že ona mu deficit v jeho plánoch vynahradí. Že úspešne absolvuje všetky potrebné štúdiá, aby spoločné priezvisko obohatila o pár titulov pred ním aj za ním, aby ju potom mohol bez problémov zasvätiť do tajov politikárčenia a preniesť svoju stranícku kariéru na ňu. Už sa nevedel dočkať, ako sa bude vystatovať svojou múdrou a vydarenou dcérou, prostredníctvom nej zveľaďovať rodinné majetky, robiť lukratívne kšefty, ktoré im zabezpečovali lukratívny život.

Otec vstal. Z vrecka kabáta vytiahol cigarety. Využila okamih a posunula sa na okraj sedačky, aby si pohodlnejšie natiahla nohy. Spočinul na nich pohľadom, nervózne mu pritom myklo kútikom úst. Neznášal jej štýl obliekania. Neznášal na nej široké džínsy, rebelsky roztrhané a ošúchané, vraj jej dokonale deformujú postavu. Neznášal na nej voľné tričká so strelenými nápismi a neznášal tenisky, ktoré Laura nosila schválne stále tie isté, pri otcovi v nich aj trochu čaptala, vedela, že to z duše neznáša. Robilo jej radosť provokovať ho.

„Už by si sa konečne mohla obliekať ako žena, nemyslíš?“ precedil cez zuby.

Svoju dcéru si predstavoval ináč. Lenže ona sa nechcela podobať všetkým tým kravám z gymnázia, ktoré vďaka bohatým rodičom viedli nákladný život, a všemožne sa snažili zaujať svojimi drahými outfitmi. Chcela sa od nich odlišovať a to sa jej aj darilo. Možno preto ju tak ne-

znášali. Otec by bol určite celý šťastný, keby si od neho pýtala peniaze na gélové nechty, na napojenie svojich krátkych vlasov, možno aj nové kozy by zaplatil, nehovoriac o tom, že by posunul aj kartu na nákup luxusných handričiek, len nech je jeho dcéra konečne viac reprezentatívna a štýlová. Iritovalo ho, že všetky jeho pokusy tvrdošijne odmietala. Ak ho nakoniec poslúchla a vyskúšala zopár šiat v obchodoch, ktoré jej odporúčal, vždy sa vrátila s ešte otrhanejšími texaskami, než v akých odišla z domu.

„Boli vo výpredaji. Nechápem. Táto značka teraz letí... Nemohla som odolať,“ tvárila sa nevinne a pred oči mu otrčila visačku s oranžovou nálepkou, na ktorej bola smiešne nízka cena. Určite si myslel, že celkom ohlúpla. Dcérinu rebéliu pripisoval oneskorenej puberte, z ktorej sa hádam raz dostane.

Keď sa otec posadil za stôl a zapálil si, zahľad sa kamsi ponad ňu.

„No, ako chceš,“ prehovoril po chvíli sklúčeným hlasom, no sánku na tvári mal napnutú. „Ale ak už ďalej nemieniš študovať, nerátaj viac s mojou finančnou podporou. Ani so žiadnou inou,“ dodal rezolútne. A tak trochu aj pohrdavo. Akože, čo si to vôbec dovolila, nabrat toľko odvahy, aby sa mu postavila. Jemu. Pánovi všemohúcemu.

„V poriadku. Asi ani auto mi nenecháš, však?“ spýtala sa ľahostajne, aby pochopil, že jeho peniaze a nehynúca

láska k mamonu sú jej aj tak celkom cudzie. Veď človek pre život vlastne vôbec nepotrebuje tak veľa, ako ho spoločnosť presviedča.

„No, pochopil som, že sa chceš o seba starať sama, či nie?“ uškrnul sa, spokojný, že ju môže aspoň nejako vytristať.